

blive en Skat efter den gamle Receipt: Meget Skrig og kun lidt Uld. Dernæst vil det ganske sikkert ogsaa føre til, at Brugsforeningerne ved Nedsættelse af Priserne i Detailsalg paaføre de omboende handlende en Konkurrence, som de hidtil have været forskaanede for. I Penge tror jeg saamænd ikke Skatten betyder stort for Brugsforeningerne; derfor har jeg i og for sig heller ikke rejst Indvending derimod; men jeg vil dog advare imod at faa dette Princip ført videre, thi saa er jeg noget betænkelig ved det.

Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) talte om det nye her indførte Princip: Beskatning af Hustruens Særindtægt, og pegede paa Bestemmelser, som han — vistnok med Rette — mente vilde gaa videre, end Tanken har været. Som jeg udtalte første Gang, jeg havde Ordet, er jeg ikke i Tvivl om, at det er humane Hensyn, der ligge til Grund for Finansministerens Forslag, men det kan jo være, at det kan føre til, at Folk, der sidde i saadanne sociale Stillinger — han nævnede Lærere, gifte med Lærerinder —, at de have 5—6,000 Kr., ville faa en Nedsættelse i Skat, og det er vel ikke tilsigtet. Jeg skal derfor paa nærværende Tidspunkt kun sige, at jeg føler mig overbevist om, at Udvalget vil tage dette Forhold under Overvejelse og se, om det er muligt at rette det uden at fjerne det humane, som ligger til Grund for Principet.

Det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) gjorde nogle Bemærkninger om Rejseudgifterne for forskellige Virksomheder omkring i Landet. Jeg har ikke været med til at praktisere den omtalte Fremgangsmaade, derimod har jeg nok undertiden hørt, at den skulde eksistere. Men jeg vil erindre om, at det Princip, der i denne Henseende er nedlagt i Skattelovforslaget, i alt Fald er rigtigt og godt, saa hvis vi kunde faa det indført i alle andre Love, hvor der er Tale om Befordringsudgifter, tror jeg, vi vilde være paa den sikre Side. Jeg sigter til det Princip, at det er de hafte Udgifter, som faas refunderede, og det er fornuftigvis Mening med Befordringsgodtgørelsen i alle Tilfælde. At Reglerne om Befordringsgodtgørelse blive praktiserede paa en anden Maade, er beklageligt.

Det ærede Medlem mente dernæst, at Skatteraadene ikke behøvede at overvære Ansættelserne ude i Kommunerne. Jeg tror dog, det er en betænkelig Sag; thi en Ansættelse i en Kommune ser ikke saadan ud, naar man ser den paa Afstand, som den gør, naar man sidder og drøfter

Forholdene med Sogneraadets Medlemmer, og det er mere bekymret, naar Skatteraadet kan øve sin Indflydelse gennem det Medlem, der er nærværende ved Ligningens Foretagelse, end naar Skatteraadet skal øve sin Indflydelse paa en saa højtidelig Maade som ved bagefter at kassere Ligningen og forlange den omgjort. Naar det ærede Medlem mente, at Overskatteraadene burde afskaffes, vil jeg blot henvisse til de Udtalelser, jeg har brugt, at Forudsætningen herfor vil, som det ærede Medlem meget rigtigt sagde, sikkert være, at saa skulde der tilføres Landsoverskatteraadet mere praktisk Blod. Men hvis det skulde betyde en Udvidelse, og hvis Landsoverskatteraadet, hvad jeg anser for en Selvfølge, saa skulde rejse omkring i Landet og behandle Skatteklager, er jeg noget bange for, at den Besparelse, man vil indvinde ved Afskaffelse af Overskatteraadene, vil sættes til ved en saadan Udvidelse af Landsoverskatteraadet.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og paa ny anbefale de forelagte Forslag til Partiernes velvillige Behandling, saa at det maatte lykkes os at opfylde den Mission, som jeg synes, Øjeblikket giver os: at skabe Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter.

N. Jensen: Som forholdsvis nyt Medlem af dette Ting har jeg fulgt den Behandling af Skattelovforslagene, som har fundet Sted, med særlig Interesse. Skatter ere nemlig en Ting, vi kunne forstaa, og som vedkomme os alle, saavel os Medlemmer som vore Vælgere. Det Hovedindtryk, jeg har faaet af den Forhandling, som her har fundet Sted, er det, at der fra alle Sider er almindelig Enighed om, at det er nødvendigt at gaa til forøgede Skatter, og der synes ogsaa at være almindelig Enighed, i alt Fald hos det store Flertal, om, at naar man skal gaa til en saadan betydelig Forøgelse af Skattebyrden, som der her er Tale om, med 10—11 Mill. Kr., gaar det ikke an at slaa ned paa et enkelt bestemt Skatteobjekt, men saa er det nødvendigt at fordele Byrden paa et større Omraade, paa et saa bredt Grundlag som muligt. Jeg takker den højtærede Finansminister, fordi han har lagt saa stor en Del af disse Skattebyrder over paa Indkomst og Formue, og jeg takker ligeledes den højtærede Finansminister, fordi han ikke har foreslaaet Skatteforøgelse paa Nødvendighedsartikler. Jeg kunde have ønsket, naar der skulde lægges en forøget Skat paa Nydelsesmidler som Øl og Brændevin, at vi da